

На зараньта, следъ черква, всички се намѣриха предъ цирка. Панаирътъ бѣ накрай града. Палатки, въртележки, люлки, табли съ продавачи, пишѣлки и балончета, бѣли мишки, хармоники — олелия до Бога. Срещу цирка бѣше бакалницата на Къня. Предъ затворения дюкянъ стоеше бакалина и чакаше. Най-после отъ полето се зададе човѣкъ съ натоварено магаре.

Дружината се спотаи между палаткитѣ. Когато човѣкътъ съ магарето наближи, Диньо изписка:

— Хи-и! Нашиятъ Марко — съ едното ухо!...

— Млѣкъ! — извика Савата.

Мангушъ циганинътъ се здрависваше съ Къня. Марко, по-отстрана, гърбомъ къмъ дружината, дѣвчеше нѣкаква тревичка.

Въ това време Савата даде знакъ и всички се опжтиха нататъкъ. Савата изпревари, отиде до циганина и викна:

— Мангушъ, хайдутино, дай ни магарето! Дай го съ добро, да не изпатишъ повече!

Циганинътъ уплашено се обърна.

— Кой магаре бе? Кой да дава? Тозъ магаре мой! Гледай ти, хитъръ момче!